

РЕШЕНИЕ

№ 609

гр. София, 03.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 14.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **9244** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 195б, ал. 1 и 2 и чл. 194, ал.1, т.1, б."б" от Закона за водите (ЗВ).Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 56/17.05.2019 година, издаден от Директора на Басейнова дирекция "Източнобеломорски район", с който на дружеството е установена дължима такса за водовземане за периода 01.01.2016 - 31.12.2017 г. в размер на главница: 8792,74 лв., ведно с дължимата лихва за забава, за периода общо в размер на 1107,02 лв. по Разрешително № 1146/28.08.2002 г.,издадено от Министър на ОСВ, изменено и продължено с Разрешително № 1146/04.12.2007 г., продължено с Решение №РР-1004/29.07.2010 г.,издадени от директор на БД ИБ. Претендира се отмяна изцяло на акта, поради незаконосъобразност, както и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - Директор на Басейнова дирекция - Източнобеломорски район (БДИБР), чрез представляващ оспорва жалбата като неоснователна и иска от съда да я отхвърли. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът намира жалбата за подадена при наличие на правен интерес и в предвидения процесуален срок, при което положение се явява допустима, по същество е неоснователна .

Оспореният акт е издаден от Директора на Басейнова дирекция, „Източнобеломорски

район“, който съгласно разпоредбата на чл. 195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

При издаването на акта за установяване на публично държавно вземане са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗВ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на акта, адресатът, сумата, която се дължи, периодът за който е дължима, както и основанията, на което е изчислена. Предвид специалните изискванията на чл. 195б, ал.2 ЗВ, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът като е отразена фактологията по издаването на акта, а именно: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект, констативният протокол, в който са установени задълженията, поканата за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административно-производствени правила по ЗВ като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

[фирма] оспорва Акт № 56/17.05.2019 г. за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/, издаден от Директора на Басейнова дирекция "Източнобеломорски район"/БД ИБ/. Установява се от представените и приети доказателства в съдебното производство, че жалбоподателят- [фирма] е било титуляр по разрешително № 1146/28.08.2002 г., издадено от Министъра на околната среда и водите, изменено и продължено с разрешително № 1146/04.12.2006 г., продължено с Решение № РР-1004/29.07.2010 г., издадени от Директора на Басейнова дирекция "Източнобеломорски район" /БД ИБР/, на [фирма], за правото за водовземане от повърхностен воден обект язовир „Б.“, с цел на водовземането - напояване, с лимит на ползваната вода до 6,5 млн. м3/год., с разрешен режим на водовземането: през месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври, с краен срок на действие на разрешителното -31.12.2016 г. Като титуляр по разрешителното, във връзка с разпоредбата на чл. 194б, ал.1 от Закона за водите, жалбоподателят е предоставило в БД ИБР декларации за използваните водни количества и изчисляване на дължимите такси за календарните 2016 г. и 2017 г. За отчетен период 01.01.2016 г. - 31.12.2016 г.в БД ИБР е постъпила декларация по чл. 194б от Закона за водите/ЗВ/, в която от страна на [фирма] са декларирани иззети водни количества по разрешителното за 2016г. от 420610 куб.м. на стойност 420,61 лв. За отчетен период 01.01.2017 г. - 31.12.2017 г.в БД ИБР е постъпила декларация по чл. 194б от Закона за водите/ЗВ/, в която от страна на [фирма] са декларирани иззети водни количества извън разрешителното поради изтекъл срок за 380650 куб. м. При извършена проверка от експерти на БД ИБР на [фирма], клон М., за язовир „Б.“, е установено, че в представената декларация по чл. 194б от Закона за водите, за 2016 г., са декларирани количества вода, които не съответстват на реално уловените водни маси, изчислени от жалбоподателя. За проверката е съставен констативен протокол № ПВ2-20/20.02.2017 в който са обективирани предоставените данни от декларацията на жалбоподателя, и

резултати от проверка, при което е установено, че жалбоподателят е ползвал 991736 куб. метра. При извършени проверки на 05.04.2018 г. по констативен протокол ПВЗ-061 от 05.04.2018 г., във връзка с подадените декларации по чл. 194б от ЗВ е установена дължимата такса за периода 01.01.2016 – 31.12.2016 в размер на 992,74 лв. Със същия констативен протокол на основание § 9 от ПРЗ на ЗВ и таксата за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури за 2017 г., по разрешен лимит за водоползване, по изтеклото разрешително е определен обем от 6500000 куб. метра, на стойност 7800 лева. За установените несъответствия по подадените от дружеството-жалбоподател декларации, преди издаването на оспорения АУПДВ е съставен Констативен протокол КП № ПВЗ-214/27.08.2018 г., с който са обобщени констатациите от извършените проверки и разликите между декларираните и иззети водни обеми, респ. са изчислени дължимите от жалбоподателя такси за периода от 2016 г. и 2017 г., включително. Констативните протоколи от извършените текущи проверки са предявени на жалбоподателя. Покана за доброволно изпълнение, изх. № ПО-02-158/18.03.2019 г., е получена от жалбоподателя на 20.03.2019 г. Дължимите и незаплатени такси за периода за правото за водовземане от повърхностен воден обект, са изчислени на база действително пропуснати водни маси и по Тарифа за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, Приета с ПМС № 177/24.06.2011 г., Обн. ДВ. бр.50 от 01.07.2011 г., изм. ДВ. бр.3 от 10.01.2012 г., отменена, но относима и действаща към разглежданите отчетни периоди. Следва да се посочи, по делото е назначена и изслушана СИЕ, която дава заключение, че при извършена проверка не се установява разлика в установеното по АУПДВ и документи установяващи размера на вземането. Таксата за водовземане е правилно определена от административния орган, тъй като установените като изразходвани количества вода са определена въз основа на подадените от самото дружество декларации за използваните обеми и за конкретните периоди. Въз основа единствено на декларираните от самия касатор количества са изчислени и задълженията по години от страна на административния орган, като размерът на таксите е в съответствие с приложимата за съответния период Тарифата за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект Предвид горното съдът приема, че Директорът на БД ИБР е установил по основание и размер задължението на [фирма]. Спазена е изискуемата писмена форма, респ. не са налице бланкетно посочените в жалбата пороци, а именно липсата на мотиви - фактически и правни основания за издаването на АУПДВ. Следва да се отбележи по посочените оплаквания в жалбата, че не се оспорват конкретно констатации, свързани с липсата на плащания, респ. размер на задълженията на дружеството, а се прави препратка към начина на установяване действителното количество водна маса, което според жалбоподателя е несъответно на декларираното. Следва да се отбележи, че констатациите, обективирани в констативния протокол от 28.08.2018 г., с който са обобщени извършените проверки и установените разликите между декларираните и установени водни обеми, съответно са изчислени дължимите такси за периода от 2016 г. и 2017 г., е доведен до знанието на жалбоподателя от БД ИБР, както се посочи по-горе, с официален документ, съставен от съответните длъжностни лица на БД ИБР, при което [фирма] е могло да своевременно да възрази, преди издаване на АУПДВ, което не е сторено. С издаденото разрешително за водовземане от повърхностни води, след провеждане на административна процедура по Закона за водите, представляващо индивидуален административен акт по аргумент на чл. 21 от АПК, на жалбоподателя -

[фирма] се предоставят не само права за водовземане, а се вменяват и условия и задължения, които произтичат от качеството - титуляр по разрешителното. Освен това в случая не се касае за конкретно констатирано нарушение на условия на разрешителното. От извършените проверки на място е видно, че е констатирано превишаване на разрешените водни обеми в тази връзка. От друга страна, разрешителното е изтекло през 2016 г., като в БД ИБР не се установява обективизирана административна процедура за продължаване на срока на действие на ИАА, респ. не се касае за действия на административния орган, които водят до прекратяване на действието на ИАА. БДИБР отчита, че законодателят е предвидил механизъм и производство за установяване и събиране на вземанията за незаплатените по Закона за водите такси, а именно с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс, съгласно разпоредбата на чл. 195б, ал.2 от Закона за водите. Твърдението в жалбата, че АУПДВ бил според жалбоподателя неоснователен, остават недоказани от жалбоподателя.

Предмет на съдебна проверка е акт по чл. 195б от Закона за водите, установяващ държавно вземане с публичен характер, касаещо неплатена такса за водовземане на води, определена на основание чл. 194, ал.1, т.1 б."а" от Закона за водите, в размера, съгласно чл. 1, т.1, б."а", чл. 3, ал.1, чл. 8, чл. 1 и чл. 10, чл. 2 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. Съгласно разпоредбата на чл. 195б от Закона за водите, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от ДОПК, което производство има за цел установяване по основание и размер на публични вземания. Основанието за дължимостта на процесната такса за водовземане е регламентирано със Закона за водите, като законодателят в нормата на чл. 194, ал.6 от Закона за водите е предвидил конкретния размер на дължимата такса да се определя съгласно подзаконов нормативен акт. В настоящия случай е приложима Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /в сила от 1 януари 2012 г./, която отменя Тарифата за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект, за задълженията за 2016 г. и ТАРИФА за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в сила от 01.01.2017 г. за периода 2017 г. и § 9 ПЗР ЗВ . По делото няма спор, че жалбоподателя е извършвал водовземане от процесния обект язовир „Б.“. Задължението на титуляра възниква с разрешителното за водовземане. Задължението за заплащане на такси за водовземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган, на база конкретните размери на фактически изетите водни количества, а не на тези които жалбоподателят е декларирал. Съгласно чл. 188, ал.1, т.4 от ЗВ Директорът на басейновата дирекция или оправомощени от него длъжностни лица контролират изпълнението на условията на издадените разрешителни по този закон с изключение на разрешителните за ползване на воден обект за заустване на отпадъчни води и разрешителните за ползване на воден обект за изземване на наносни отложения от река Д.. Настоящият съдебен състав счита за правилен механизмът на изчисляване на таксите за водовземане в процесния акт за установяване на държавно вземане. Законодателят не е предвидил преференциален режим за заплащане само на [фирма] актуваните /доставените и продадени за напояване /количества вода от, поради което такса за водовземане се заплаща по действително отнетия обем вода, съгласно чл. 194, ал.1, т.1,

б „а“ от Закона за водите, във вр. чл. 194, ал. 2 от Закона за водите и на основание относими по време редакции на Тарифата за таксите. Също така няма спор, че дружеството-жалбоподател не е заплатило дължимата такса за процесния период, като това обстоятелство, се установява от приложените констативни протоколи, обективиращи резултатите от извършена проверка от длъжностни лица на ответника. Предвид гореизложеното съдът намира, че размерът на дължимата такса за водовземане за процесния период е законосъобразно определен, съобразно методиката, посочена в Закона за водите и Тарифите, посочени в АУПДВ и по горе, както и от заключението на СИЕ.

Не се твърдят извършени плащания от страна на дружеството-жалбоподател, а с оглед на липсата на отменителни основания, съдът счита, че жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

В този смисъл са изложените мотиви и в редица решения на Върховния административен съд като решение № 8070 от 29.05.2019 г. по адм. д. № 8384/2018 г., решение № 9395 от 19.06.2019 г. по адм. д. № 500/2019 г., решение № 16182 ОТ 28.11.2019 г. по адм. д. № 7663/2019 Г., I отд. на вас и др. Поради това са неоснователни възраженията на жалбоподателя за неизпълнение на чл. 194б, ал.3 и 4 от ЗВ, тъй като процесният АУПДВ не е издаден поради установени несъответствия в размера на таксата, а на основание чл. 21, ал.1 от Тарифата – за невнасяне на дължимата такса в срок. Всъщност между жалбоподателя и ответника не съществува спор относно действително изразходваното количество водни маси през 2017г., тъй като посоченото от жалбоподателя в декларацията и установеното от ответника в АУПДВ напълно си съответстват. По делото няма спор и че дружеството не е заплатило дължимата такса за процесния период. Правилно е определена и дължимата лихва.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона. Съдът намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

По тези съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] -С. с ЕИК[ЕИК] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 56/17.05.2019 година, издаден от Директора на Басейнова дирекция "Източно беломорски район".

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: